

Η ΖΩΗ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ 63 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΕΙΝΑΙ ΡΙΖΩΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ

Πέτρος Πρίντεζης: Ευτυχία είναι να σκορπάς το γέλιο!

ΜΕΡΟΣ Α'

Αφού έγραψα για το πάθος των ομογενών με την στρογγυλή θεά, το ποδόσφαιρο στην Αυστραλία, σήμερα θα αναφερθώ σε μια Τέχνη βαθιά ριζωμένη στην ψυχή του Έλληνα και στα θεμέλια του πολιτισμού του: το Θέατρο.

Ήταν φυσική συνέπεια, λοιπόν, το Θέατρο να παίξει σημαντικό ρόλο στη ζωή του μετανάστη, αρχίζοντας σεμνά και ταπεινά την εξέλιξή του στην ομογένεια.

Η πρώτη μου επαφή με το ομογενειακό Θέατρο ήταν στο Αντελάιντ, όπου πρωταγωνιστούσαν ο Αιγυπτιώτης Γιώργος Περδίκης με την οικογένειά του και η Καστελλορίζια Ειρήνη Καράβη (το γένος Τοπάλασβα) με την οικογένειά της. Ο Ελληνισμός στην πρωτεύουσα της Νότιας Αυστραλίας αγκάλιασε με ενθουσιασμό το Θέατρο στα πρώτα βήματά του και συμπαραστάθηκε στους πρωταγωνιστές του.

Όταν ήρθα στο Σίδνεϊ στο τέλος της δεκαετίας του '60 το Θέατρο ήταν πιο οργανωμένο με κυρίαρχο τον Χρυσόστομο Μαντουρίδη, που αφοσίωσε σ' αυτό τη ζωή του και το σπίτι του ήταν μια σχολή διδασκαλίας για τους νεαρούς εκκολαπόμενους ηθοποιούς.

Ο Μαντουρίδης ήταν αυτός που έσπειρε το σπόρο και φύτεψαν τα μεγάλα ταλέντα που μέχρι σήμερα υπηρετούν πιστά και κρατούν ζωνανό το Θέατρο.

Μεγάλα ταλέντα διαθέτει ασφαλώς και το σύγχρονο παροικιακό Θέατρο, που υπηρετούν με επιτυχία και συνεχίζουν την παράδοση της Υποκριτικής Τέχνης.

Πάντως, όπως τον Μαντουρίδη, αφιέρωσαν τη ζωή τους στο Θέατρο ο Σταύρος Οικονομίδης, η Μέλπω Παπαδοπούλου, ο Γιώργος Καζούρης, η Μελπω Ζαροκώστα, ο Γιώργος Παϊζης, ο Γιώργος Μαυροειδής και άλλοι με την βοήθεια του Τάκη Καλδή, του Θόδωρου Πατρικαρέα, του Ζοζέφ Καρουάνα και άλλων που δεν θυμάμαι τα ονόματά τους.

Πώς να ξεχάσω, όμως, τον Πέτρο Πρίντεζη που κι' αυτός αφιέρωσε τη ζωή του στο Θέατρο, αφήνοντας ανεξίτηλο το στίγμα του στην ιστορία του;

Ο Πέτρος Πρίντεζης ήταν για πολλά χρόνια ο κορυφαίος κωμικός της παροικίας μας και φυσικά του ζήτησα μια συνέντευξη, αποσπάσματα της οποίας αναδημοσιεύω. Όπως θα διαβάσετε, περιγράφει τις δυσκολίες που αντιμετώπισε ο ίδιος από παιδί στην Ελλάδα, αλλά και οι πρωτοπόροι θεατράνθρωποι μας μέχρι να εδραιωθεί το παροικιακό Θέατρο.

Για τη συνέντευξη αυτή βρεθήκαμε στο ταξιδιωτικό του γραφείο και δεν σταματήσαμε τα γέλια ούτε λεπτό.

Κορυφαίος κωμικός, ο αξέχαστος Πέτρος Πρίντεζης, παρέμεινε ανεπηρέαστος από το χειροκρότημα, δεν υποτίμησε την αξία κανενός

Ο Μαντουρίδης ήταν αυτός που έσπειρε το σπόρο και φύτεψαν τα μεγάλα ταλέντα που μέχρι σήμερα υπηρετούν πιστά και κρατούν ζωνανό το Θέατρο.

«Εγώ Γιώργο, από την ώρα που θα ξυπνήσω σφυρίζω. Αφού θα πάω που θα πάω στη δουλειά γιατί να πάω κλαίγοντας, πάω χαρούμενος. Αυτή είναι η φιλοσοφία μου», μού είπε αρχίζοντας ο αξέχαστος Πρίντεζης.

- Είχεις παίξει θέατρο πριν έρθεις στην Αυστραλία, Πέτρο;

«Όχι. Στην Αυστραλία άρχισα με τον Καραγκιόζη!»

- Με τον Καραγκιόζη;

«Ναι, με τον Καραγκιόζη. Ήταν κάποιος κωμικός που είχε εξοπλίσει ένα αυτοκίνητο με γεννήτρια, με κουτσούνια (φιγούρες του Καραγκιόζη), με το πανί κλπ. Τότε δεν είχε σινεμά, αν και είχε θέατρο, αλλά εμένα μου άρεσε από μικρός ο Καραγκιόζης. Το '41 θυμάμαι έπαιζα Καραγκιόζη στο κατώι του σπιτιού μου, με εισιτήριο ψωμί και σταφίδα αγαππτε μου. Μια φορά πήρε φωτιά το σεντόνι και παραλίγο να κάψω το σπίτι! Όταν ήρθα εδώ, λοιπόν, καταπάστηκα με τον Καραγκιόζη και πηγαίναμε στο Νιούκαστλ, στο Γούλ-

λογκον, στην Καμπέρρα, καθώς κι' εδώ, όπου παίζαμε σε διαφορά κωλ. Εγώ έπαιζα τον σιορ Διονύσιο, τον Εβραίο τον χαχαμικό, τον μπάρμπα Γιώργο, έπαιζα πολλές φιγούρες και τις έπαιζα καλά, γιατί μου άρεσε».

- Πως ανακατεύτηκες στο θέατρο;

«Δούλευα στο Phillips με κάποιον που τον φωνάζαμε «σαλταδόρο» γιατί έπαιξε το ρόλο του σαλταδόρου σε κατοχικό δράμα του Μυριβήλη που σκηνοθέτησε ο Καλδής για τον Άτλα και εκτός από τον σαλταδόρο έλαβε μέρος ο φίλος μου Σταύρος Βλάχος, ο Γιώργος Καζούρης, εγώ και κανά δυο άλλα παιδιά που έκαναν τους Γερμανούς. Σε μια σκηνή ο Γερμανός έπρεπε να με κλωτσήσει και μου κοπανάει που λες μια με την μπότα, είμαι και αδύνατος, έκανα μια βδομάδα να περπατήσω.»

- Με το θέατρο ποιοί ασχολούνταν τότε;

- Ο συγχωρεμένος ο Μαντουρίδης, ο Γιώργος Παϊζης, ο Γιώργος Μαυροειδής, ο Θόδωρος Πατρικαρέας, ο Τάκης Καλδής, η Μέλπω Ζαροκώστα, η Μέλπω Παπαδοπούλου, ο Γιώργος Καζούρης και άλλοι.

- Κάτω από τι συνθήκες δουλεύατε;

«Τι να σου πω; Σημείωσε ότι ποτέ δεν φτιάχναμε προγράμματα διότι δεν διαθέταμε τα χρήματα, αφού τις πιο πολλές φορές πληρώναμε και από τη τσέπη μας. Όταν συνεργάστηκα με τον Αιγυπτιώτη σκηνοθέτη Γιώργο Μαυροειδή, μας έκανε πρόβες κρυφά από την γυναίκα του! Επειδή κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου είχε λάβει μέρος σε ένα κίνημα

μέσα στο στρατό και τον είχαν κλείσει μέσα, γιατί είχε ανεβάσει ένα έργο στην Αίγυπτο. Λόγω της εμπειρίας αυτής, η γυναίκα του τού είχε απαγορέψει κάθε ανάμιξη στο θέατρο, αλλά αυτός είχε το σαράκι και μας έκανε κρυφά πρόβες σε ένα δωματάκι 2 επί 3 στο Ρέντφερν. Ήταν τόσο δα και επειδή δεν χωρούσαμε όλοι μέσα, καθόμασταν στην σκάλα μέχρι να έρθει η σειρά μας. Δραματική κατάσταση σου λέω...».

- Με ποιούς άλλους συνεργάστηκες;

«Με τον Θόδωρα Πατρικαρέα, με τον Τάκη Καλδή ανεβάσαμε τρία - τέσσερα έργα και τον Γιώργο Καζούρη».

- Σε πόσα έργα έχεις παίξει;

«Περίπου 70. Φυσικά μερικά είναι επαναλήψεις.»

- Γιατί ασχολείσαι αποκλειστικά με κωμωδίες;

«Να σου πω. Έχει αποδειχθεί ότι στον κόσμο αρέσει η κωμωδία αν και πολλοί συνάδελφοι ανέβαζαν δράματα τα οποία δεν είχαν απήχηση. Κι εμένα μου αρέσει το δράμα, αλλά προτίμησα να δώσω αυτό που θέλει ο κόσμος.»

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ